

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 7

SEPTEMBER 1999

35. årgang

Herren våker over sitt ord

Av Jon Espeland

Da sa Herren til meg: ... jeg vil våke over mitt ord, så jeg fullbyrder det.

Jer 1:12

Herren våker over sitt ord. Det har Gud selv slått fast. Verden har aldri trodd verken på Gud eller hans ord. Men hva med oss som kaller oss kristne, - tror vi at Gud våker over sitt ord? Og hvis vi tror det, - hva gjør det med oss?

Vi skylder å bøye oss i støvet i hellig ærefrykt for Guds ord! Det er ikke vi som skal ta tak i Ordet og gjøre oss opp våre meninger om det. Det er Ordet som skal ta tak i oss og forme våre meninger og oppfatninger.

Kirkens historie svinger mellom åndelig varme med stor kjærlighet til Jesus og hans ord, og åndelig kulde hvor Jesus og Bibelen blir gjenstand for menneskelige vurderinger, kritikk og tilpasning. Det er en slik tid vi er inne i nå. Den åndelige kulde har et umiskjennelig kjennetegn: Den synes Guds ord er hardt og kaldt. Slik er det; er du varmet av det himmelske alvor og vårvær, får du et inderlig, kjærlig og varmt forhold til Bibelen. Er du derimot nedkjølt av tankens og tidsåndens kalde trekk, får du et kaldt og kritisk forhold til Bibelen.

Når Jesus ber for sin kirke på jord, ber

han slik: «Hellige dem i sannheten! Ditt ord er sannhet.» «Se, du har lyst til sannhet i det innerste av hjertet!» sier profeten David.

Hva er sannhet? Her står vi ved menneskehetens store kardinalspørsmål, formet for oss en gang for alle av den romerske landshøvdingen Pilatus, han som satt i dommersetet dengang selve «Sannheten» stod i tiltaleboksen. «Hva er sannhet?» spurte Pilatus. «Hver den som er av sannheten, hører min røst,» sa Jesus. Pilatus hørte nok Jesu røst med sine ører, men ikke med sitt hjerte. Der lyttet han til en annen røst, - løgnens og bedragets røst. I menneskehjertet blir sannhet gjort til løgn og løgn til sannhet. Derfor sier Guds ord at «hvert menneske er en løgner.» Pilatus var en slik løgner. Han betvilte sannheten i Jesu ord. Han tenkte den naturlige menneskelige tanke: «Det kan umulig være sant det Jesus sier.» Så søkte han sannheten i seg selv, og tok så grundig feil. Det har nok Pilatus fått rikelig med tid til å angre på hvis han ikke senere omvendte seg til Jesus!

I dag er denne løgnens ånd svært aktiv i vårt folk. De bibelske sannheter kritiseres og rives ned. Å snakke om synd el-

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf./fax. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496
Postgiro 0825 07 71534

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

ler absolutte sannheter får folk til å steile, ja til å rase. De vil ha seg frabedt en sannhet som begrenser selvlivet. De vil leve som de lyster og gjøre som de vil. «Det er så vanskelig å være menneske,» sies det, og «vi må forstå menneskers legning, lyster og dragninger og leve oss inn i deres kamp og smerte. Og da kan vi ikke komme med absolutte bud fra Bibelen.» Men det underlige er at midt i dette vil man gjerne kalle seg kristne. Og så tenker man som så at Gud tenker sikkert som oss og at hans ord og vilje må være vrangtolket av de som skrev ned Bibelen. Og så søker man å pynte på Guds ord, å justere sannheten ved å vende og vri på noe av det Bibelen sier og som støter oss. Så får man frem en ny sannhet, og alt skulle dermed bli så fredelig, så menneskelig og så bra, tenker man.

Til dette er det bare å si at Gud gjennom hele sitt ord ber oss vende øre til hans røst og ikke til egen fornuft og menneskelige resonnementer. «Vend øret hit og kom til meg! Hør! Så skal deres sjel leve,» sier Gud.

Men vår tid vender ikke øret til Gud. Vår tid vil ikke høre hva Gud sier, bare hva mennesker sier, hva som er populært i tiden, hva som høres rimelig og fornuftig ut. Og der fornuften gjør sitt inntog flytter Guds ånd og Guds ord ut.

Da sitter vi fattige tilbake, uendelig fattige, ja fortapte. For Gud vil våke over sitt ord så han fullbyrder det. Det han har sagt står han ved! Og slik det står er det ment! Det skal evigheten vise!

«Se, dere fester lit til løgnaktige ord – til ingen nytte.» sier Herren. (Jer 7:8) «For Guds vrede åpenbares fra himmelen over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdighet.» (Rom 1:18)

L&E

Alltid i heilagdomen

Av Dag Rune Lid

Om Israels leiar Josva står det: "Men Josva, tenaren hans, son til Nun, ein ung mann, var alltid i teltet (Herrens tabernakel)." 2M 33:11

Samlingsteltet som Moses slo opp utanfor leiren under vandringa i ørkenen, var forgjengaren til templet. Det var Guds heilagdom. Det var her Gud møtte folket. Då Moses gjekk ut til teltet står det at kvar mann stod i si teltdør og såg etter Moses - no visste dei at han skulle møte den Heilage Gud. (2 M 33)

Då Moses var komen inn i teltet, senka skystøtta seg og stod i døra. Men der inne i teltet var også Josva. Han var alltid i heilagdomen, i Guds nærleik, der Gud tala og let seg møte. Det er i denne atmosfære Josva fekk læra Gud si røyst å kjenne. I Guds nærleik vert synda levande og farleg, og nåden livsnødvendig. Her får gudsfrykta næring og kallet vert levande. (Jmf. Jes 6)

Det er noko friskt og levande over Josva sitt liv. Han levde så nær kjelda. Han valde, som Moses, å li-da vondt saman med Guds folk. Han frykta Gud meir enn menneske. Han slo ikkje av for menneskeleg gunst, sjølv då folket ville steine

han (4M 14:10). Han var villig å gå inn i den fornedring det var å leie eit ulydig folk – om det så skulle koste han livet. Utsegna til Paulus i Fil 1:21 «For meg er livet Kristus og døden en vinning,» passar også på Josva.

Dei kalde vannstaumar

På mange vis er Josva eit motbilde til mykje av den kristendom me i dag møter i kyrkje og bedehus. Dansken Vigilius viser i ei av sine bøker til eit skrift av tyskaren Grossgebauer frå 1661, der han grunnar på kvifor det har gått så gale med den lutherske kyrkja på tross av så mykje rett forkynning. Grossbauer peikar på «fem kalde vannstraumar» som har medverka til å sløkkja ut den heilage glød, kjærleikens brann:

- 1 Kjærleik til verda.
- 2 Ringakt for Guds rike.
- 3 Menneskefrykt.
- 4 Attrå etter respekt og ære blant menneske.
- 5 Attrå etter eit liv i uforstyrre sjølvnyting og komfort.

Eg trur faren er stor for at desse vannstraumane har fått mykje makt mellom Guds folk i dag. Dei har nok

tatt livet av mangt eit sjelsliv - sjølv om ein ytre sett kan ha namn av å leva. (Åp 3:1) Dette er døden sin veg - han endar i den evige forta- pinga. Difor må vår bøn vere at Gud kunne få gjere med oss som med Josva: Han fekk leve i Guds heilag- dom - i Ordet, under Den Heilage Andes ljøs og påverknad.

Det lydhøyre hjarta

Her i heilagdomen oppøvde Jos- va evna til å lytte, og til å skilje Her- rens røyst frå andre røyster. Me møter det igjen gong etter gong i Bi- belen kor viktig det er med høyrsla og eit lydhøyrte hjarta. Det har me óg eit lysande eksempel på i profeten Samuel. Han fekk vere eit vekking- reiskap i Israel. Det står at Samuel som gut låg i Herrens heilagdom der Guds ark (Ordet) var. (1Sam 3:3) Der ropa Herren på han. Svaret frå Samuel var: «Tal, tenaren din høyrer!» Tenk om det også i dag kunne vere unge som svara slik! Då kunne Herren endå få openberra seg for hjarta slik som han gjorde for Samuel.

Samuel stod som Josva i Her- rens fortrulege råd, og forkynnte Guds ord sjølv om det var upopulær tale. (Jer 23:22) Han frykta Gud meir enn menneske. Resultatet av dette vart at «Herren var med han og lét ikkje eitt av orda sine falle til jorda». (1Sam 3:19) Herren sørgde

for at Samuel sine ord kom ut over heile Israel. (1Sam 4:1) Dei langsik- tige resultata vart djuptgripande samvitsvekking, og folket ropa: «Vi har synda imot Herren.» (1 Sam 7) Måtte det skje i dag også!

Å leva i Ordet

Det er smerteleg for kjøtet vårt å leva i Guds heilagdom, i Ordet. For her vert kjøtet krossfesta, her vert ein sjølv gjort til inkjes, her vert ein hjelpelaust avhengig av Herren. Je- su veg var krossen og smerta sin veg. Slik vil det også vere for hans etterfølgjarar. Alle dei som Herren vil bruke lyt gå denne veg. Kanskje det er difor det er så få som Herren verkeleg får bruke?

Kva får den høyre som lever i Or- det sin heilagdom? Jau, at «utan meg kan de ingenting gjera» (Joh 15:5) og «Rop til meg, og eg vil sva- ra deg, eg vil forkynna deg store og ufattelege ting, ting som du ikkje kjenner.» (Jer 33:3) Det var det Jos- va og Samuel fekk oppleve. Måtte Guds vener i denne tid løfte sine hjarta til himmelen og rope om at Guds vilje må få framgang mellom oss og mellom folket vårt. Lat oss søkja inn i Ordet og i bøna, og setje all vår lit til «han som kan gjera meir enn alt, mykje meir enn det vi bed om og skjønar» (Ef 3:20).

Fra ulydighet til vekkelse

Av Per Bergene Holm

"Men Jonas sto opp for å flykte til Tarsis, bort fra Herrens åsyn."

Jon 1:3

Gud kaller sine til tjeneste

En dag får Jonas et kall fra Gud: "Stå opp, gå til Ninive..." Ninive var hovedstaden i det assyriske verdensriket. I Ninive hersket det ugudelighet, og Gud ville straffe byen. Men først ville han gi byen et siste kall til omvendelse, og det ville han gi dem gjennom profeten Jonas. Jonas fikk kall til å være misjonær blant hedningene.

Men Jonas ville ikke. Han var ikke glad i assyrerne, og han hadde ingen trang til å berge dem fra dommen. Han fryktet kanskje for hva de kunne komme til å gjøre med ham også. Det kunne komme til å koste ham mye å reise dit.

Jonas drar i stedet ned til Joppe og finner et skip som skal til Tarsis, en fønikisk koloni i Spania, så langt bort fra Ninive som mulig. Kanskje han tenkte å være misjonær der. Der var det ingen som hadde hørt Guds ord før, der hadde nok Gud bruk for ham.

Ulydighet er å vende seg fra Gud

Men Gud ble ikke med Jonas på reisen, selv om det kanskje var en slags misjonsreise. For det var en rei-

se bort fra Guds ansikt. Å være ulydig mot Guds kall fører et menneske bort i fra Gud. Det gjelder ikke bare kallet til frelse, men også kallet til tjeneste.

Du som har tatt i mot Jesus som din frelser, du er ikke bare blitt barn av Gud, men du er også blitt kalt til å være tjener. Og det er umulig å være et Guds barn uten samtidig å tjene Gud. Derfor er en flukt bort fra Guds kall til tjeneste, en flukt bort fra Gud! Det hjelper ikke hva du så finner på at du vil tjene Gud med.

Kong Sauls ulydighet

Saul fikk en dag kall fra Gud til å føre krig mot amalekittene og tilintetgjøre både dem og alt de eier. Men Saul er ulydig og sparer kong Agag og det beste av feet. Selv mener han at han har gjort alt etter Herrens ord, selv om han har gjort det på sin egen måte og har valgt å ofre det beste til Herren i stedet for bare å tilintetgjøre det.

Da sier Herren om Saul: *"Han har vendt seg bort fra meg og har ikke gjort det jeg har befalt ham."* (1Sam 15:11). Saul protesterer og sier at han har gjort etter Herrens ord. Men Samuel sier til Saul: "Har vel Herren like meget behag i brennoffer og slaktoffer som i lydighet mot Herrens ord? Nei, lydighet er bedre enn offer, lyd-

hørhet er bedre enn fettet av værer. For gjenstridighet er ikke bedre enn trolldomssynd, og trass er som avgudsdyrkelse." (1Sam 15:22-23).

Kallet krever lydighet

Hva du enn er kalt til, så spørres det først og fremst etter en ting: Lydighet mot Guds ord. I din tjeneste for Gud har du først og fremst et kall til å innrette livet ditt i følge Guds ord og bud. Det er langt viktigere enn om du skal være misjonær eller husmor, snekker eller lærer, sykepleier eller forkynner. For hovedsaken er at du lever i pakt med Guds ord og bud, at du er lydig mot Guds ord. Da blir du til velsignelse hvor du enn er og hva du enn har som yrke og livsoppgave. Men lever du i gjenstridighet og trass overfor Guds ord, så hjelper det ikke hva du ellers gjør. Da er du ikke skikket til noe arbeid i Guds rike.

Kallet møter deg i hverdagen

Vi tenker ofte at et kall er noe meget spesielt som bare gjelder misjonærer og forkynnere. Men kallet møter vi først og fremst i hverdagen. Legg merke til hvordan Jesus beskriver de rettferdiges tjeneste i Matt 25:34-40. Det er ikke tale om de store ting, men om hverdagslige tjenester.

Et kall til tjeneste i Guds rike møter du ofte som noe du ser du i følge Guds ord skulle gjøre eller være for et annet menneske. Du ser hvordan det er rett å være og hva som er rett å

gjøre – og det er et kall til tjeneste. Du vet at du skulle ha hjulpet den eller den. Du vet at han eller henne skulle du besøkt. En i nabolaget skulle du ha spurt om han ville være med på møte, kanskje også prøve å få snakke med ham om åndelige spørsmål. Den eller den i venneflokket skulle du ha bedt om tilgivelse for noe du sa som såret eller for en annen urett du har gjort. Du vet hva som er rett, men det koster så mye å gjøre det.

Kallet koster

Og det er slik med ethvert kall. Det følger forsakelse med. Du må forsake noe av det du selv hadde tenkt å gjøre, du må tenke på hva en annen har behov for og trenger, i stedet for å tenke på deg selv. Det koster å følge kallet. Det er ikke alltid det passer, det er ikke alltid du har lyst. Ja, ofte kan det være både vondt og vanskelig å gjøre det som er rett.

Det kan være fristende å flykte som Jonas, bort fra kallet, bort fra smerte og forsmedelse, fra vonde og vanskelige mennesker. Så velger vi oss noe annet som vi synes bedre om. Vi finner oppgaver og tjenester som ikke koster oss så mye, som vi selv kanskje også har lyst til.

Det kan være noen som er "lagt for din dør", noen som du skulle tatt deg av, oppsøkt eller hjulpet. Men så har du så lite felles med dem og så koster det så mye. Så søker du heller kontakt med andre som du trives bedre

sammen med. Du kan jo være en kristen bror blant dem i stedet.

Eller det kan være at du vet det er noe du skulle sagt i fra om på bedehuset, i venneflokken i bygda, et ord til vekkelse. Eller det er en slektning eller nabo du skulle ha snakket med om å bli frelst. Men du frykter følgene. Hva vil de si om deg? Hvem har satt deg til å være dommer over dem? Skjønt du vil ikke være dommer, du ville bare så gjerne at de skulle bli berget for himmelen. Og du må si det nå, mens det ennå er tid, mens de ennå kan berges. Og så er det så lett at vi heller snakker om det som er galt, om den og den, i stedet for å snakke til og med dem.

Bibelen taler om den beleilige tid, og at den må kjøpes. Den beleilige tid er ikke en anledning jeg får som ikke koster noe, hvor alt går av seg selv. Nei, den beleilige tid koster noe den også. Det vil alltid koste å tale med andre om Gud, det vil alltid koste å gjøre det som rett, det vil alltid koste å følge Guds kall.

Det var den beleilige tid for Ninive. Og når Jonas til slutt var lydig, så ble det til omvendelse og redning for Ninive.

Ulydighet er farlig

Tilbake til Jonas' flukt. Det blåste opp til storm, men Jonas merket det ikke. Det er farlig å være ulydig mot Guds ord og kall, da sløves en slik at en ikke lenger merker at det går galt.

Jonas sov. Han tenkte kanskje at Gud ville være med ham selv om han ikke reiste til Ninive som misjonær, men til Tarsis. Og så sov han trygt og hadde fred.

Det er mange i dag som ikke bryr seg så mye om hva Guds ord sier, men de vil være med i Guds rikes arbeid likevel. Og de er ganske sikre på at Gud er med og vil velsigne det de holder på med. De tror at alt er i orden.

I ungdomsarbeidet spør en ikke etter hva Guds ord sier, hva de unge trenger å få høre, hva som er byggende og godt. Nei, men en spør etter hva som fenger de unge, hva som er populært, hva en har lyst til. En gjør jo alt for Gud, for å vinne mennesker for Guds rike. Og så dundres det i vei med larmende musikk, det er show og fengende aktiviteter. At Gud i sitt ord ber om å slippe larmende sanger, bryr man seg ikke om.

Selv om Guds ord sier at en tilsynsmann skal være én kvinnes mann, så bryr man seg ikke om det. Om man lever slik eller slik, om man sågar lever med en av samme kjønn, så skal man kunne være både hyrde og lærer og tilsynsmann. Og selv om Guds ord forbyr kvinner å være hyrder og lærere og tale i menighets-samlingen, så vil kvinnene tjene Gud på den måten, for det har de lyst til.

I stedet for å gi akt på Guds ord og være lydig mot det, så mener mange som Saul at de gjerne vil rette seg et-

ter Guds ord, samtidig som de gjør stikk imot Guds ords ordlyd. Gud har ikke behag i slike tjenere og i en slik tjeneste.

Ønsker vi vekkelse?

I dag har vi fjernet oss så langt fra Guds ord, at mange i verden ser at det er galt fatt i kirke og bedehus. Slik var det også når Jonas flyktet. Mens han sov, så forsto hele resten av menneskapet at det var noe galt. De fikk vekket Jonas. Og Jonas bekjenner åpent for dem, erkjenner at det er hans skyld og at han må ta straffen. Jonas kastes i havet og stormen legger seg. Og så blir det vekkelse i båten.

Det var noe til forandring. Ved sin ulydighet hadde Jonas nesten ført både seg selv og hele menneskapet i døden. Tenk, profeten Jonas, han som var kalt til å tjene Gud og vinne mennesker for Guds rike, han var i ferd med å føre noen i fortapelse!

Profeten Jonas bekjenner overfor hele det hedenske menneskapet at det er han som er ugjerningsmannen. De hadde nok sitt på samvittigheten, de også. Når Gud tok det så alvorlig med profeten Jonas' synd, hva da med deres?

Det er farlig når en som bekjenner kristennavnet tar lett på synden, og lar verden se at en regner med å stå i nåde hos Gud enda en ikke tar Guds ord så nøye. Det gir verden fred til å sove i syndesøvnen. Men en kristen

som må bekjenne sine synder for verden, be om tilgivelse, om det så bare er en bagatell – fordi en frykter Gud og ikke kan ha noe uoppgjort – det er ikke mye som har en slik virkning på verden. Det er som glødende kull på hodet, som stikk i samvittigheten.

Ønsker du vekkelse, har du nød for de ufrelste, ber du om vekkelse og frelse for dem du lever blant? Da må du ikke holde vekkelser borte fra ditt eget liv ved å ta det lett med synden!

Verden vokter på deg som bekjenner kirstennavnet. De ser ikke etter dine store ord og store gjerninger, men de ser etter om du er sann, om du er ærlig. De ser etter om du er til å stole på, om du er "hel i din ferd", om det er samklang mellom liv og lære.

Om du forgår deg, om du gjør urett og faller i synd, så venter de at du tar det alvorlig. Har du gjort urett mot noen, så venter de at du ber om tilgivelse, at du gjør opp det du skylder. Og det skal vi gjøre. Vi skal som Jonas ta straffen om vi har gjort urett, bekjenne vår synd og brøde. Ja, vi skal gjøre langt mer enn noen kan forvente av oss.

Ja, hvis vi ønsker vekkelse. For det er umulig i sannhet å ønske vekkelse, så lenge en selv ikke vil leve i den. Og det er umulig å tjene Gud uten samtidig å leve i vekkelse med sitt eget liv.

Fred med Gud – om troens rettferdighet

Av Gunnar Nilsson, Sverige

Den nye fødsels erfaringer og rettferdiggjørelsen for Gud har vært svært aktuelle temaer i vekkelestider. Man har ransaket hjerterøttene for å se hva som finnes der. Men i vår tid har det blitt så stille at man i de fleste kristne sammenhenger kunne tro at den nye fødsel ikke lenger eksisterer.

Den levende tro er en erfaring, og en erfaring er noe subjektivt. Men den levende tros erfaringer henger på ingen måte i luften. Nei, den har en grunn, en objektiv side. Og den grunnen er Ordet, evangeliet om Jesus Kristus. Han er sonofferet for mine synder. Vi kan si det slik at både den subjektive og den objektive siden må finnes for at et menneske skal få fred i sitt hjerte. Finnes bare den subjektive, bare egne erfaringer uten grunn i Ordet, så er det svermeri. Og det kan utarte seg – slik vi ser det i dag – hvor langt som helst bort fra Guds rike. Man opplever noe, man finner en slags fred, en god følelse, men ikke på Ordets grunn. Men på den andre siden fins det en tendens til frykt for alt subjektivt. I gamle vekkesbevegelser er det en tendens til slagside mot det objektive, som igjen kan bli til død ortodoksi som ikke gir fred i hjertet. Man har en tendens til ikke å tale om hjertets tro slik Skriften oftest gjør. I stedet taler man om viljens tro. Og sant nok må et menneske ville, for Gud tvinger ikke troen på noen. Men å si at bare du vil så tror du, det blir ikke så bra. Sant nok ville de lamme bli helbredet på Jesu tid, sant nok ville de stumme tale og de blinde ville se. Men dermed var de ikke seende eller friske.

Men når Jesus helbredet dem, da var de seende og kunne tale og gå. Det var ikke selve lengselen eller viljen som fullbyrdet verket, nei det var Guds sak å helbrede. Men når de helbredede kunne gå så visste de at de gikk, når de blinde kunne se så visste de at de så. Det var en subjektiv erfaring, en forandring. Paulus uttrykker det slik: «Vi har gått over fra døden til livet», - en objektiv sannhet, en subjektiv erfaring. Men subjektive erfaringer har nok oftest det med seg at når prøvelsene kommer, når fristeren sier at det der bare var en innbilning, så trenger de gjenfødte også andre kristnes vitnesbyrd om at hans erfaringer var rette og i samsvar med Guds ord.

Disse ting behandler Rosenius mange ganger og svært grundig i sin andaktsbok. Han taler den 5. januar «om å være Guds barn og vite seg å være det, å ha en fortrolig barnekår-sånd med Gud! Slik taler apostelen her, slik taler hele Skriften, slik taler alle frigjorte kristnes erfaring. Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn. Hvordan er det med denne viktige sak mellom oss? Du som leser dette, er du så lykkelig at du har Guds Ånds vitnesbyrd med din ånd, at du er Guds barn? Du er en avgjort kristen, du elsker Ordet, din vandel er uklanderlig, men hvordan er det med denne sak? Hvordan er det med ditt hjerte? Har du kjennskap med din Gud – et fortrolig kjennskap som betegnes med ordene: Abba Far! Dette er hovedsaken. Merk deg det!»

Vi mennesker har så lett for å følge

ytre mønster og system. Sant nok vil det danne seg mønstre, bedre eller dårligere, i alle vekkellesbevegelser. Men dersom man glemmer det indre på bekostning av det ytre, kommer man på villspor. Det vil si; bare folk oppfyller et ytre mønster er alt vel uansett hvordan man har det i hjertet. Jeg vil ta et gammelt eksempel fra begynnelsen av nittenhundretallet: Det var samling i læstadianske bygder i Rovaniemi, og der fins det jo et svært klart ytre mønster. Man ransaket de kristnes hjerterøtter og noen var sikker i sin sak på at i det man bekjenner sine synder og tror dem forlatt, så skjer synderens rettferdiggjørelse. Med andre ord at hver og en som har bekjent sine synder for forsamlingen og så har begynt å tro, han har Gud rettferdiggjort. Man ville så vite den gamle predikanten Puljulas syn på saken. Den gamle mannen ble ettertenksom, men gav intet svar og møtet begynte. Puljula lot lese begynnelsen av Jesu bergpreken og rettet sin tale inn mot rettferdiggjørelsen innfor Gud. Han mintes sine egne erfaringer: «Jeg strevde med å tro mine synders forlatelse, hvilke jeg for lenge siden hadde bekjent for Gud og mennesker etter som de kom på min samvittighet. Men jeg var enda ikke tilfreds med min sjels tilstand. Jeg lengtet etter noe som jeg ennå manglet og bad om at Gud måtte opplyse meg. Årene gikk. En dag holdt jeg på å kjøre et tømmerlass fra skogen. Jeg tenkte der på forlatelsens sak og min egen indre tilstand. Sorgen tyngtet mitt sinn uten at jeg skjønnte hvorfor. Samvittigheten anklaget meg ikke for noen særskildt synd. Da ble den blødende, korsfestede Frelser åpenbart for meg. Jeg forstod at der er

mine synders Forsoner, min Frelser og Forbarmer. Dette himmelske lys trengte inn i min sjels innerste. En uutsigelig glede og fryd fyllte mitt hjerte, sorg og sukk måtte fly. Inntatt av overnaturlige følelser drog jeg hjem til gården. Jeg hadde ikke engang tid til å sele av hesten, jeg hadde det travelt med å forkynne for mine egne dette store frelsesbudskapet, at Jesus er synders frelser, han som gjennom sin korsdød har betalt min syndeskyld og åpnet en veg til himmelen, endatil for meg, den største synderen. Jeg gikk fra hus til hus i flere uker og forkynnte dette gledesbudskap. Dette er rettferdiggjørelsen innfor Gud» avsluttet den gamle mannen sitt innlegg med ettertrykk (fra «Minnen från lappmarkens kristendom»).

I dag har «objektivismen» gått så langt mange steder at erfaringer som dette kalles å ha syndet mot Den Hellige Ånd.

Jeg vil minne om at Rosenius tar opp dette å ikke slå seg til ro i sitt hjerte, og ikke være fornøyd med seg selv, men bare søke hvile i Jesus Kristus og nøyes med hans forsoning, få eie hans fred, ikke før skal vi slå oss til ro. La ikke noe eller noen hindre deg i å søke inntil du får fred og får et godt forhold til Faderen. Vi kan minnes mannen som bad for sin sønn. Han bad til han fikk et svar av Jesus: «Gå hjem, din sønn lever!» Han trodde Ordet og gikk og da fikk han også bekreftelse på at Ordet var sant (subjektivt). Men grunnen var Jesu ord, det var det han trodde. Så må også vi søke troen til vi får den, vi må tro Ordet.

*Fra Pietisten nr 2/99
Fra svensk ved Jon Espeland*

Ser du din synd?

Av Jon Espeland

Men loven kom til for at fallet skulle bli stort. Men der synden ble stor, ble nåden enda større!

Rom 5:20

«Jeg ser min synd at den er stor I tanker gjerninger og ord,» synger vi i en sang. Kan du synge dette av hjertet? Eller blir det tomme ord i din munn?

Jeg husker fra min egen ungdom at jeg strevde med å se min synd. Jo, jeg visste med min forstand at jeg var en synder. Jeg ville aldri komme på å benekte det! Men det var liksom ikke blitt noe problem for mitt hjerte. Synden lå ikke på meg, jeg kjente den ikke som noen byrde. Jeg kunne saktens erkjenne og bekjenne den, men den drev meg verken til omvendelse eller fortvilelse. Jeg hadde kort sagt et intellektuelt forhold til min synd. Når de eldre troende snakket om syndenød og syndebyrde, var det ukjent for meg, noe jeg ikke hadde erfaring med.

En predikant jeg hørte gav det rådet at jeg skulle be Herren om å få se min synd. Jeg fulgte hans råd og ba konkret om at Gud måtte vise meg mine synder. Stundom har jeg i ettertid tenkt at den bønn har Herren jammen svart meg til gagns. All den synd

og elendighet jeg opp gjennom årene har fått se i mitt eget hjerte og liv har skapt både fortvilelse og mismot. Mine synder er mange og mitt fall er dypt! Før kunne jeg synge: «Jeg vet min synd at den er stor ...» Nå kan jeg synge: «Jeg ser min synd at den er stor ...»

Men nå er det ikke slik at Gud viste meg min synd sånn rett ut av luften. Jeg skjønte ikke det den gang, men etterpå har jeg skjønt at Gud bruker sin hellige lov for å vise meg min synd. Det kan ikke nytte å be om å få se sin synd og så sette seg ned å stirre ut i luften og der vente å se sin synd. Nei, min venn, vi må lese og høre Guds ord! For der møter Gud oss med sine krav til oss og livet vårt. Der får du se hvor god og hellig Jesus var da han vandret på jord. Der får du møte hellige menn og kvinner som Herren har stelt med og som du uvilkarlig må sammenligne deg med. Der får du lære å tenke Guds tanker, og da blir ditt eget tankeliv avslørt. Der får du se inn i Guds hjerte og da blir det ikke så sprekt med ditt eget....

Jeg er blitt oppdratt både hjemme og i venneflokk med at det er så viktig å lese i Bibelen og høre Guds ord forkynt. Lenge skjønte jeg nok ikke hvorfor. Men det er rart med det du

oppdras til. På godt og vondt er vi prisgitt vår oppdragelse. Hedningene faller ned for sine guder. Jeg ble dratt med på møter og begynte å lese mitt Testamente. Slik møtte Gud meg og dro meg til Jesus. Jeg bestemte meg tidlig for å følge Jesus. Jeg ville jo ikke gå fortapt! Og da måtte jeg jo tro på Jesus. Det var enkel matematikk!

Verre var det når syndene mine ble lagt meg på hjertet. Da holdt ikke regnestykket lenger. Min barnlige matematikk gikk i stykker. Det var ikke lenger bare snakk om å gå fortapt, men saken var at jeg allerede var fortapt. Jeg kunne ikke komme inn i himmelen, alle mine gode bestemmelser og forsett til tross. Min synd nektet meg adgang dit. Jovisst hadde jeg «søkt om visum» og bestemt meg for å reise. Men jeg fikk avslag på min søknad og i avslaget stod det: «Veiet på vektskål og funnet for lett ... den skal kalles den hellige vei. Ingen uren skal gå på den ... hvordan er du kommet inn her uten bryllupsklær?»

Det er loven som virker slik på hjertet. Når Guds lov satte fullt lys på mitt hjerte ble fordervelsen der inne åpenbart. Min synd ble stor og jeg ble liten. Så begynte jeg på selvforbedringens vei. Jeg ville sette i stand hjertet mitt. Feie og pynte og gjøre det fint og rent for Jesus der inne. Slik at han kunne komme inn og ta en ny sjekk og vurdere min søknad på nytt.

Men loven hadde mer lys å skru

på. Jeg hadde bare sett inn i hjertets trappeoppgang. All forbedring mislyktes etter hvert som loven lyste opp nye rom og etasjer og avgrunner i mitt hjerte. Slik støtte loven, Guds gode og sanne ord, meg ut i det ytterste mørke. Og slik holdt den på. Den tyn- te meg og til slutt drepte den meg. Ja, den gjorde det! Tok fra meg alt håp om liv og dømte meg til evig død og fortapelse. Og alt var såre fortjent. Selvfortjent!

Men der finnes et lys i Bibelen som er sterkere enn lovens lyskastere. Det er lyset fra Golgata. Mens loven lyser innover i hjertet og åpenbarer mitt mørke, lyser evangeliet like inn i himmelen og åpenbarer Jesus for hjertet. Lovens oppgave er å grave et hull i mitt hjerte som jeg aldri kan fylle. Men når nådens sol går opp flommer det himmelske lys like inn i mitt hjertes mørke hull.

Slik skinte nådens sol inn i mitt mørke. Lovens tordenskyer og lynende sverd måtte vike for det himmelske klarvær. Og fra klar himmel skinte Jesus. I skinnende rene klær stod han for Gud i mitt sted og talte min sak. Og jeg var skjult i ham. Renset i hans blod.

Slik ble vitnesbyrdet lagt ned i mitt hjerte om at *«der synden ble stor, ble nåden enda større!»*

Frigjørelsen i Kristus

Av Jacob Traasdahl

Jeg arme dødens barn,
Omsnørt av syndens garn,
Til deg i troen haster
Og i din favn meg kaster,
I nådens dyp jeg senker
Den kval som hjertet krenker.

Jeg ser mitt skyldbrev
Til korset naglet blev,
Og i din grav i haven,
Der er min synd begravet
Til evig skjul og gjemme,
Hvi vil jeg da meg gremme?

Jesus sa da til de jøder som var kommet til tro på ham: Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler. Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere. De svarte ham: Vi er Abrahams ætt og har aldri vært treller under noen! Hvordan kan du da si: Dere skal bli fri? Jesus svarte dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hver den som gjør synd, er syndens trell. Men trellden blir ikke i huset til evig tid. Sønnen blir der til evig tid. Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri. Jeg vet at dere er av Abrahams ætt. Men dere søker å drepe meg, fordi mitt ord ikke får rom hos dere. Jeg taler det jeg har sett hos min Far, og dere gjør det dere har hørt av deres far. De svarte og sa til ham: Vår far er Abraham! Jesus sier til dem: Var dere Abrahams barn, da gjorde dere Abrahams gjerninger. Men nå søker dere å drepe

meg – et menneske som har sagt dere sannheten, den som jeg har hørt av Gud. Det gjorde ikke Abraham. Dere gjør deres fars gjerninger. De sa da til ham: Vi er ikke født i hor! Vi har én far, Gud. Jesus sa til dem: Var Gud deres far, da hadde dere elsket meg. For jeg kommer fra Gud og er utgått fra ham. For jeg er heller ikke kommet av meg selv, men han har utsendt meg. Hvorfor skjønner dere ikke det jeg taler? Fordi dere ikke tåler å høre mitt ord! Dere har djevelen til far, og dere vil gjøre etter deres fars lyster. Han var en drapsmann fra begynnelsen og står ikke i sannheten. For det er ikke sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far.

Joh 8:31-44

Dette evangelium handler om frigjørelsen i Kristus – og dette viktigste av alle emner behandles av ham som har «**all makt i himmelen og på jorden**» og derfor også formår å sette jordens arme syndeslaver i sann frihet. Vi ville med anledning av denne tekst tale litt om

1. **Den trelldom som vi befinner oss i og**
2. **Befrielsen av denne**

Det måtte være en underlig gjæring blant dem som hadde anledning til å høre frelserens tale. De skriftlærde og

fariseerne gjærte av hat og bitterhet og pønsket bare på å skaffe ham av veien. Men det var sant nok en stor skare i hvis bryst en annen gjæring begynte når de hørte hans ord. Da de begynte å lytte til hans tale, så de på ham med mistenksomme og fordomsfulle blikk og ventet slett ikke å få høre noe godt. Men mens de stod der og hørte ble deres fordommer beseiret litt etter litt, de ble grepet av hans tale og begynte å tro at han virkelig var den av Gud lovede Messias, verdens frelser.

Men så skulle han fortsette og nærmere belære disse sine troende om «de ting som hører Guds rike til». De lyttet da tillitsfulle til hans ord, inntil det plutselig kom en sky over deres ansikter og hjertet ble igjen grepet av vantroen. Det var noe frelseren sa, som slo dem for hodet og som de umulig kunne komme over. Slik var det da han talte om å **«spise hans kjød og drikke hans blod»**, da var dette en hard tale for mange; og evangelisten sier at «Etter dette trakk mange av hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham.» Joh 6:54-66.

Slik går det også i vår tekst. Hans tale hadde grepet manges hjerter, så de trodde på ham. Men da han så skulle belære dem nærmere om den sanne frigjørelses vesen, ble de forarget og sa: «Vi er Abrahams ætt og har aldri vært treller under noen! Hvordan kan du da si: Dere skal bli fri?» De mente at han talte om ytre trelldom – og hans ord hadde vel vært sanne også da; for de hadde jo vært treller både i Egypt og i Babel – men nå talte han om deres

åndelige trelldom under syndens makt. De ville imidlertid ikke ta dommen innover seg for syndetrelldom, men ble kun mer forbitrede.

De var treller og visste det ikke, de hadde slavelenker på uten å føle seg besværet av disse.

Av naturen er vi alle treller under synden og regjeres av mørkhetens fyrste som fangevokter. Denne fyrste regjerer sine slaver med stor klokskap så de ikke skal bli ulykkelige i trelletjenesten. Han setter ikke alle treller til samme arbeide, binder dem heller ikke med samme bånd. Noen kjører han inn på lastens vei og binder dem med grove, stygge syndelenker. Andre ligger fanget i æresyke, egenkjærlighet og hovmod og jager etter berømmelse og anseelse og regner seg visstnok for de frieste og lykkeligste barn på jorden, skjønt ingen hodepute har så mange stikkende torner i seg som den hvor disse ulykkelige treller søker sin hvile. Så har vi mammons tilbedere, disse arme slaver i lenker av gull og sølv. Og så til sist de egenrettferdige som vi vil se litt nærmere på. Da Satan som en klok fangevokter hadde iaktatt alle ting og regnet ut hvordan han skulle kunne beholde sjelene i sine lenker, oppdaget hans kloke avgrunnsøyne en flokk mennesker som det aldri ville lykkes ham å holde i åpenbare syndelenker. De ville gjerne få en frelst sjel og vandre på Herrens buds veier. Nå tenkte djevelen: «Jeg må spekulere ut en vei som ser ut som den sanne gudfryktighets smale vei, om jeg skal kunne be-

holde disse som mine slaver.» Da spekulerte han ut egenrettferdighetens vei.

Av naturen er vi altså syndeslaver alle sammen, noen tilsynelatende lykkelige, andre ulykkelige. Da jeg en gang iakttok en del arme fanger, og så at noen av dem var ulykkelige og nedslåtte, tenkte jeg: Disse ulykkelige er dog ikke så dypt sunkne som de andre. Deres bedrøvelse syntes å vitne om at de ennå hadde bevissthet om sitt menneskeverd og hvor uverdig det er for dem å gå i lenker. – Men disse som levde i sløv ro og fred under fangenskapet, hvor dypt er ikke de sunket!

Dog er alle syndens slaver i bunn og grunn ulykkelige og fredløse. De er som havet som beveger seg hit og dit. «Det er ingen fred for de ugudelige, sier min Gud.» Jes 57:21. Om de kan tilkjempe seg en viss ytre ro, leve i en fri og uavhengig stilling i det jordiske og på alle vis tilsmiles av lykkens sol, så er det dog så ynkelig trist og mørkt der inne i hjertedypet. For å være lykkelige må de av all makt finne på noe i den ytre sanseverden å døyve sjelens dype behov med. De må flagre fra den ene forfallets blomst til den annen for å dra ut litt sødme, så ikke sjelens øye skal bli vendt innover mot hjertedypets greslige tomhet. Får man kun en anelse av den, utstøter sjelen dype sukk. Og blir den seg denne dødstomhet klart bevisst, oppkommer en kval og fortvilelse som aldri mer kan døyves ved sanselighetens rus. – Det er en forsmak på helvete allerede her i dette liv.

Alle mennesker er således av naturen syndens og forfallets usle treller. De er fanget «i djevelens snare, så de må gjøre hans vilje». 2Tim 2:26. «Av frykt for døden er de i trelldom hele sin livstid.» Heb 2:15. De er «kjødelige, solgt til treller under synden.» Rom 7:14. Deres ledere «lover dem frihet, de som selv er forfallets treller.» 2Pet 2:19. Men denne tilstand under syndens makt og herrevelde blir først en tilstand i riktig ulykkelig trelldom når loven får vekke samvittigheten til erkjennelse av syndeskylden og begynner å drive på med trusler om evig fortapelse. Da får man erfare «**stokken på dets skulder**» og «**driverens stav**» og smake trelldommens forferdelige bitterhet. På denne måte blir loven en tuktemester til Kristus. Den driver, tukter og fordømmer alt kjød, så vi ikke skal finne fred verken i urettferdighet eller i egenrettferdighet, men bli nødt til å fly til fristaden liksom hine som ble forfulgt av blodhevneren.

Å, hvilken redselsfull ende ville det ikke ha tatt med denne arme syndens trelleslekt om ikke forløsning var skjedd og frigjørelse gjort mulig. Men Gud skje lov, ikke en eneste én behøver lengre å være syndens eller lovens trell, for

Vi er alle frikjøpte ved Kristi blod. «Han fór opp i det høye og bortførte fanger, han gav menneskene gaver.» Da hans blod rant på Golgata, erobret og fanget han hele fengslet og fikk makt til å sende ut budbærere med frihetsbrev til enhver arm synder. «Meg er gitt all makt i himmelen og på jorden;

gå derfor ut og forkynn evangeliet,» sier han til sine disipler. Nådetiden er en frukt av at han tok fengslet fanget. Hver eneste sjel på jorden som spares til tross for deres mørke veier i synden, lever på Jesu nådes regning så lenge nådetiden varer. De er frikjøpte fra syndens slaveri, fra syndens skyld og lovens forbannelse; og kommer de en gang til å «støde sine fødder på de mørke Bjerge» for å nedsynke i evig jammer, da kommer det ene derav at de har «forsømt nådens tid» og ved vantro frivillig styrtet seg selv i den fordervelse hvorfra de var forløst ved Kristi blod.

Men han som tok fengslet fanget, han

«Frigjør og bortfører fangene.» Han alene formår å føre dem ut av dødens fengsel. Han sier selv i vår tekst: «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri.» Denne frigjørelse skjer når Den Hellige Ånd får tyde det frihetsbrev som ble utstedt på Golgata og beseglet ved Kristi oppstandelse fra de Døde. **«Den Hellige Ånd skal overbevise verden om rettferdighet, fordi jeg går til Faderen,»** sier frelseren. Vil du bli frikjent fra din syndeskyld og fra lovens dom, da kan dette alene skje derved at Den Hellige Ånd får innvie deg i det nådens uutgrunnelige dyp, at Kristus har gitt deg den rettferdighet som gjelder for Gud. Den nye kledning er nå ferdig, og det gjelder kun å iføre seg den; den har ventet lenge – den var ferdig da den fortapte sønn gikk sammen med svinene; men først når synderen «kommer til seg selv» og fø-

ler lengsel etter faderhuset, kan Faderen selv komme ham i møte, gi ham fredskysset og dermed kysse bort alle trelldomstanker og iføre ham den rette bryllupskledning, den som alle de gjester må være iført som skal kunne betrakte seg som rette gjester ved Herrens salige nattverdsbord.

Når Ånden slik får forklare Kristus for ditt hjerte, da blir du åndelig fri og barn i huset. «Trellen blir ikke i huset til evig tid. Sønnen blir der til evig tid,» sier vårt evangelium.

Men skjønt sjelen nå er frelst og fri og rede til å gå inn i Guds himmel i det øyeblikk Herren kaller, så er derfor ikke Åndens frigjørelsesarbeid fullt ferdig. David priste ikke alene Herren fordi «han tilgav ham alle hans synder», men også fordi han «legte alle hans sykdommer». Å, hvilke åndelige sykdommer er vi ikke beheftet med skjønt vi er frigjort i Kristus. Disse sykdommer er det som i så bedrøvelig grad vansirer Kristi lemmer. Der går en åndelig avkreftet og vansiret på grunn av heftig syndebegjær; den urene lue flammer i hans onde kjød så han mang en gang snubler og er på fortvilelsens rand for sin elendighets skyld. Der går en annen hvis hjerte så overmåte lett kommer i oppkok ved vredens og bitterhetens ild. Der går andre og viser umiskjennelige tegn på at hovmod, egenære og forfengelighet ennå får vokse og trives hos dem. Atter andre synes i farlig grad å være bedøvet av mammons giftige vann. Hertil kunne komme andre såkalte skjødesynder som viser seg å ha far-

lige, dype røtter i ens vesen. – Her har Ånden et stort frigjørelsesarbeid å utføre. Kristi kirke er et stort sykehus hvor den himmelske lege har nok å bestille.

La meg ennå nevne en sykdom, den feigeste og iherdigste av alle, vantrens og egenrettferdighetens – å hvor får ikke den oppriktige sjel lide under disse sykdommer! Å, hvor viktig det nå er at sjelen er seg sine sykdommer levende bevisst og søker de medisiner som Herren har beredt mot disse. Gud helbreder oss aldri fra disse vedhengende onder i søvne eller mot vår vilje, nei skal han få lege våre sykdommer må vi ligge i kur på hans lasarett, og her gjelder sangerens ord: «All kur er sur For menneskets natur.»

Den viktigste betingelse for Åndens frigjørelsesarbeide er imidlertid god, kraftig næring, frisk åndelig luft og tilstrekkelig bevegelse. Så lenge et tre er sykt og vantrives, formår det ikke å skille ut fra seg det som er dødt og ubrukelig. Men blir det friskt og sunt og livskraften får overhånd over døden, så skal du snart se at dødbarken og de tørre kvister faller av. Gartneren ser da hva som er dødt og levende, og kan komme det til hjelp med sin kniv.

Vår kraftige mat er Livets Brød – Jesus selv. Vi må gå flittig til nådebordet, flittig bruke nådens midler og vår åndelige sunnhet skal tilta. Herren sier hos profeten at vi skulle «hoppe som gjøkalver». Herren skal gi oss «så megen velsignelse at vi ikke skulle ha rum til at tage i.»

Se slik, kjære venner, strømmer livskraften ut i våre visnede lemmer, slik får vi styrke til å beseire kjødets synder: Hovmod, vrede, egenære, forfengelighet, mammonstrelldom, vantro, og egenrettferdighet. Kristus blir vårt kraftige, nye liv som overgir alt dette til korsdøden.

Men ennå en gang: Du må ikke tro at dette går for seg som i søvne, eller slik at du er en avslappet tilskuer. Å nei, her får du nok være med på død og liv. Det er til deg, som en gjenfødt kristen, alle Guds ords formaninger rettes: «Lev du etter kjødet, skal du dø.» «Skulle vi gjøre Kristi lemmer til skjøgelemmer?» «Død eders jordiske lemmer: Hor, urenhet, bløtaktighet, ond lyst, gjerrighet» osv. Dersom du ikke stadig dødet disse lemmer ville de snart døde deg. Du forstår altså at her blir det en kamp på liv og død om helliggjørelsens frigjørelsesarbeide skal ha fremgang. Men glem ikke at du hver eneste stund i ditt liv må være rustet med «Guds velles kraft», og leve fra stund til stund, fra time til time i denne kraft. Blir din samvittighet igjen fanget under trelldommens åk, da tilstoppes kraftkildene og du har ikke annet igjen enn din egen naturkraft å bekjempe kjødet med.

Men vi sa også at frisk luft var nødvendig. I mange broderkretser merker man snart at luften er utskjemt. Det rette barnesinn i Jesus og det rette helliggjørelsessinn synes å ha tatt skade. Det er så slapt, så halvt, så kraftløst og uåndelig alt sammen. De synes å leve

i innestengt luft som er blitt bedervet av farlige dunster fra kjødet og verden. Det er ikke riktig klar himmel over dem, ikke friske nådeluftninger. Luftninger fra hjemlandet synes ikke å mane disse Herrens trekkfugler til skyndsom flukt mot de evige klipper. Luften er kvalm og søvndyssende. Ikke underlig da at man merker så lite modenhet i disse Herrens urtegårder.

Brødre og søstre. La oss vokte oss for å innånde slik bedervet luft, og la oss søke selskap med slike åndelige medvandrere som seiler for frisk bør mot hjemlandets kyster.

Og så er bevegelse en viktig betingelse for vår åndelige helse – helst når vi kunne stige opp på høydene og bevege oss i nådens klare og friske luft.

Men vi må også være i stadig virksomhet både for å røkte vår egen hjer-tehage og for å tjene Herren med det pund han har gitt oss. Den som bruker sitt pund, skal fordoble det. Gjennom virksomhet kommer de åndelige livs-krefter i fritt omløp og vår trang til ånde-lig næring vokser. – Å måtte da Herren få utføre denne sin frigjørelsesgjerning i oss, at vi med et sikkert håp kunne skue hen mot den store frigjørelses-stund da vi skal kaste vandringsstaven og gripe seierspalmen for evig å lov-synge han som har kjøpt oss fra jorden med sitt blod. Amen.

Fra udatert prekensamling (gotisk).

«Bibeldager» på Bibel-skolen på Fossnes

Nå har vi nettopp tatt fatt på nytt skole-år. Det møtte fram fem elever til under-visning den første dagen. Det gleder vi oss over! I tillegg er det også noen som tenker å følge undervisning mer spora-disk, enten en dag pr. uke eller bare av og til når det måtte passe. Den mulighe-ten står åpen for alle!

I høst vil vi prøve med ei spesiell kursu-ke i slutten av november. Da innbyr vi særlig slike som kunne ha lyst til å besø-ke bibelskolen og følge litt undervisning, men som bor så langt unna at de ikke bare kan stikke innom. Vi har hvert år hatt besøk av personer som har bodd på bibelskolen og fulgt undervisningen ei uke eller mer. Vi vet at det er flere som har hatt lyst til det. Derfor vil vi legge spesielt til rette for det denne høsten, noe vi håper kan bli et fast innslag minst ei uke hver høst og vår.

Vi kaller kurset «Bibeldager» og det vil finne sted i tidsrommet 22.-26. novem-ber 1999. Det meste av undervisningen vil foregå på dagtid, men også noe på kveldstid, slik at flere fra lokalmiljøet kan følge litt av kurset. Kurset er gratis, men opphold og mat vil koste kr. 150,- pr døgn. Så håper vi at mange vil komme denne uka. Alle er hjertelig velkommen! For øvrig vil vi minne dere som ber om å huske på elever og lærere ved bibelsko-len i deres bønner!

- pbh -

Nytt om medarbeidere

Under årsmøtet på hovedsommerskolen 1999 ble det markert at **Håvar Fjære** nå slutter som sekretær i Lekmannsmisjonen. Fjære har vært sekretær siden 1989 og ønsket nå avløsning. Landsstyret vil uttrykke en stor takk til Håvar Fjære for alt det arbeidet han har lagt ned gjennom alle disse årene som sekretær i Lekmannsmisjonen.

Landsstyret vil få ønske **Jon Espeland** velkommen som ny sekretær. Han overtok fra 1. september 1999. Espeland bor på Flekkerøy og er gift med Grete (f. Fossdal). De har 5 barn. Jon Espeland har vært misjonær for Misjonssambandet i Peru og arbeidet en periode som stedlig representant for Strømmestiftelsen i Peru. Det var Jon Espeland som formidlet kontakt til det misjonsarbeidet som Lekmannsmisjonen nå støtter i Peru. Han har de siste årene også hatt ansvar for oppfølging og kontakt med dette arbeidet.

Landsstyret vil også ønske **Martin Fjære** (21) velkommen i medarbeiderflokket. Han skal i høst reise på prøve som forkynner, og kombinere dette med 1/2 stilling som vaktmester på bibelskolen. Martin Fjære er sønn av Ida og Tollef Fjære. Han er gift med Jorunn (f. Ekanger). De har et barn og bor i tjenestebolig på Bibelskolen på Fossnes.

Ingar Gangås er nå fast ansatt på Bibelskolen på Fossnes. I høst har han 75 % stilling, hvorav 55 % som lærer og 20 % som forkynner for landsstyret. Ingar Gangås har bakgrunn som misjonær for Misjonssambandet i Bolivia og Peru. Han var bl.a. rektor for det første kullet som ble uteksaminert ved det lutherske seminaret i Sør-Amerika. Gangås er gift med Marit (f. Havn) og har 5

barn. De er bosatt på Moi i Rogaland. Landsstyret vil med dette ønske også Ingar Gangås velkommen som fast medarbeider i Lekmannsmisjonen.

Så vil vi be misjonsfolket huske på alle våre medarbeidere i sine bønner!

- Landsstyret -

Bibelhelg på Stemnestaden Leirstad (på Grinde i Aksdal) 29.-31. oktober 1999

Ledere: Paul André Bergene Holm
og Dag Rune Lid

Fredag 29. oktober

kl 2000 Magnor Sandvær

Lørdag 30. oktober

kl 1000 Ingar Gangås

kl 1130 Magnor Sandvær

kl 1700 Jon Espeland

kl 2000 Ingar Gangås

Søndag 31. oktober

kl 1030 Jon Espeland

Pris kr 690,- for full pensjon. Student-, barne- og familierabatter.

Påmelding til Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, telefon: 56 55 26 72.

Alle velkommen i Jesu navn!

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Møtevirksomhet i Lekmannsmisjonen høsten 1999

Magnor Sandvær:	Osterøy, Stemnestaden (Aksdal), Varaldsøy, Bygland, Vikebygd, Tysværvåg, Randaberg
Olaf Klavenæs:	Soknedal, Arnadal, Norheimsund
Per Bergene Holm:	Sandefjord, Nærbø, Lebesby
Lars Fossdal:	Kvelde, Sannidal, Dimmelsvik, Askim
Tore Mangelrød:	Bygland, Tana, Sandefjord
Jon Espeland:	Stemnestaden (Aksdal), Hedrum/Kodal
Ingar Gangås:	Varhaug, Stemnestaden (Aksdal), Sannidal, Flekkerøy
Reidar Linkjendal:	Moi, Røyse, Kvelde
Håvar Fjære:	Sannidal
Kristian Fjære:	Sannidal
Olaf André Klavenæs:	Askim
Godtfred Nygård:	Randaberg, Tørvikbygd
Martin Fjære:	Kvelde, Sandefjord, Askim, Surnadal, Arnadal, Dimmelsvik, Lebesby, Lakselv

*Det skal ei skje ved kraft og makt, Men ved din Ånd som du har sagt.
Det skal ei skje ved mannehånd, Men, Herre ved din egen Ånd.*

*Vår kraft og makt forgår i hast, Hva selv vi bygde, atter brast.
Din Ånd av død og grav ei vet, Hans verk består i evighet.*

*Han fører sannhets sak på jord, Og aldri slagen bort han fôr.
Han stevner frem med hellig hær, Som sannhets rene våpen bær.*

Med disse linjene av Gustav Jensens sang vil vi be om Guds rike velsignelse over reiseruta. Det er vår bønn at vi i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon måtte få gå Den Hellige Ånds ærend på jord, så Han kunne få bruke våre midler og forkynnere til Guds rikes utbredelse og oppbyggelse. Vi har bare dette ene ønske: Å være med å dele ut himmelbrødet og at Jesus måtte finne oss «i ferd med å gjøre dette, når han kommer!» (Matt 24:45) Ønsker du møter på ditt hjemsted, eller detaljerte reiseruter, så ta kontakt med sekretæren (se side 2).

- Sekretæren -